

Af *Holmberg* til justitsministeren:

„Anser ministeren retningslinjerne for udarbejdelse af efterretningstjenesternes hemmelige kartoteker for så betryggende, at der ikke sker diskriminering af borgere, der måtte være opført i disse kartoteker?“

Holmberg: Mange af de danske aviser har i de sidste uger beskæftiget sig en del med efterretningstjenestens hemmelige kartoteker. Der er ikke noget nyt i, at vi har disse kartoteker — det ved vi formentlig alle sammen — og vi ved også, at der fra tid til anden har været ført debat i dagspressen om netop disse spørgsmål. Men i år — og vi kan vel sige: i den sidste tid — har denne debat imidlertid antaget en lidt mere konkret karakter, idet der fra flere sider er blevet rejst sigtelser, ganske enkelt om, at der er sket diskriminering af borgere, som måtte være opført i disse hemmelige kartoteker.

Jeg har derfor ment, at det netop på baggrund af de mange sigtelser, vi har læst om, ville være rigtigt, at landets justitsminister fik lejlighed til over for folketinget og hermed over for offentligheden at give en redegørelse for, om han mener, at retningslinjerne for udarbejdelsen af efterretningstjenestens hemmelige kartoteker er så betryggende, at der ikke sker diskriminering af borgere, der er opført i disse kartoteker.

Det er dette spørgsmål, der interesserer befolkningen, og ikke så meget det, at vi har disse kartoteker. De kan jo ikke volde skade, dersom de borgere, der på grund af en bestemt politisk opfattelse eller af andre årsager er opført i kartotekerne, ikke forfordes, f. eks. ved besættelse af stillinger i forskellige statslige eller andre institutioner.

Jeg kan for så vidt godt forenkles mit spørgsmål derhen, om den højtærede minister mener, at der er sagligt hold i nogle af de beskyldninger, der i dagspressen er blevet rejst om utilbørlig diskriminering af borgere, der findes i disse kartoteker.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Må jeg først sige, at jeg meget vel forstår, at offentligheden interesserer sig for efterretningstjenestens arbejde og særlig for spørgsmålet om registrering af de oplysninger,

der tilgår efterretningstjenesten, og jeg vil derfor, uanset at den i november 1953 givne instruks for politiets efterretningstjeneste er fortrolig, gøre rede for de heri indeholdte almindelige retningslinjer for efterretningstjenestens virksomhed.

Det fastslås først i instruksen, at efterretningstjenestens formål er at overvåge, forebygge og modvirke foretagender og handlinger, som må antages at rumme en fare for rigets selvstændighed og sikkerhed og den lovlige samfundsorden, herunder i første række de i straffelovens kapitler 12 og 13 omhandlede forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed eller mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder m. v. Ud over efterforskning i sager af denne kategori omfatter efterretningstjenestens arbejdsområde bistand til planlægning og gennemførelse af forholdsregler til sikring imod enhver form for statsfjendtlig virksomhed. I forbindelse hermed er der pålagt efterretningstjenesten opgaver med kontrol med udlændinge og med overholdelse af våbenlovgivningen.

Med hensyn til spørgsmålet om registrering af oplysninger er det i instruksen fastsat, at det er en af efterretningstjenestens opgaver at indsamle og bearbejde oplysninger, der er eller kan være af betydning for løsningen af de opgaver, jeg nævnte, og for bedømmelsen af de sikkerhedsforholdsregler, der kan være anledning til at tage. Det understreges i instruksen, at registreringen skal indskrænkes til det absolut påkrævede. Ved anvendelsen af det tilvebragte materiale skal der, stadig ifølge instruksen, udvises stor forsigtighed; oplysningernes rigtighed skal, så vidt det er muligt, efterprøves, og hvis dette ikke har kunnet ske, men det dog efter omstændighederne i det enkelte tilfælde findes rigtigt at meddele dem til vedkommende styrelse, må denne udtrykkelig gøres bekendt hermed. Oplysninger om enkeltpersoner på grundlag af det af politiets efterretningstjeneste indsamlede materiale gives ikke under nogen form, officielt eller underhånden, til private, men alene til statslige myndigheder.

Det er ikke efterretningstjenestens opgave at tage stilling til det spørgsmål, der for mig at se må være afgørende, nemlig hvilken betydning der i det enkelte tilfælde skal